

mænd, ligesom til det øvrige Fiskerikontrolpersonale, bør afholdes helt af Staten. For en Løn af indtil 400 Kr. aarlig vil der formentlig kunne faas Personer, der have de nødvendige Kvalifikationer til Bestillingen.

Ifølge Lovforslaget er „Fiskerifoged“ benyttet som Betegnelse for 3 forskellige Slags Bestillingsmænd. Da dette formentlig ikke er hensigtsmæssigt, lige saa lidt som det er korrekt, foreslaas det ved Ændringsforslagene under Nr. 56, 57, 59, 61 og 71, at kun de i § 45 nævnte Bestillingsmænd kaldes Fiskerifogder, medens de i § 48 omhandlede benævnes Fiskeribetjente og de i § 50, 1ste Stykke, Opsynsmænd.

Ændringsforslaget under Nr. 62 gaar ud paa, at den i Lovforslaget bestemte Tid af mindst 8 Timer, i hvilken de vedkommende Funktionærer skulle have været borte fra Hjemmet for at kunne oppebære Dagpenge, nedsættes til mindst 6 Timer, da de paagældende i Reglen ikke ville kunne være fraværende en længere Tid, uden at det medfører Udgifter for dem.

Et *Mindretal* (Carstensen, la Cour, Nordby, Scheel og Tolderlund) bemærker med Hensyn til Ændringsforslagene under Nr. 9 og 10 følgende:

Mindretallet anerkender Statens Højhedsret over Fiskeriet paa Søterritoriet, hvor den ikke i tidligere Tid enten har bortsolgt eller bortskænket en Del af denne Ret til andre; thi paa saadanne Steder have selvfølgelig disse andre erhvervet en Ejendomsret, som Lovgivningsmagten bør respektere. Mindretallet er af den Overbevisning, at den Kystejerne efter gamle Haandfæstninger tildelte Ret til Fiskeri med Aalegaarde i Havet er en Ejendomsret, som ogsaa den senere Lovgivning har respekteret, jfr. saaledes D. L. 5—10—43 og § 3 i den nugældende Lov for Saltvandsfiskeri, hvori det forbydes at udøve Fiskeri med fritstaaende Aaleruser i saadan Nærhed af de af Kystejerne eller Stadeejerne udsatte Aalegaarde eller Aale-

stader, at det kan skade Fiskeriet i disse. At Aalegaardsretten har været Genstand for Køb og Salg og er sikret Køber ved tinglæste Skøder, samt at den ved den ny Skyldsætning af faste Ejendomme er bleven sat i Ejendomsskyld, taler tydeligt og klart for, at det er en Ejendomsret, der her er Tale om. Som alt bemærket er det derfor vor Overbevisning, at Lovgivningsmagten bør respektere denne Ret.

Da Lovforslaget foreskriver andre Regler for Udøvelse af Fiskeri med Aaleruser i Nærheden af Aalegaarde end paa det øvrige Søterritorium, anerkender jo Lovforslaget Aalegaardsejernes Fortrinsret til Fiskeriet efter blanke Aal; men Mindretallet er klar over, at de foreslaaede Bestemmelser for Afstanden, hvori det tillades andre at anbringe Aaleruser i Nærheden af Aalegaardene, ville i betydelig Grad formindske Fiskeriet i disse.

Mindretallet ser egentlig ingen Grund til at forandre den nu bestaaende Lovs § 3, men da der fra Fiskernes Side gøres gældende, at de ønske fastslaaet bestemte Afstande fra Aalegaardene, hvor Fiskeri med Aaleruser maa drives af andre, i Stedet for den mere skønsmæssige Afstand, den bestaaende Lov anviser, saa har Mindretallet kunnet tiltræde Affattelsen af § 6 i Lovforslaget saaledes, som det — med Tilføjelse af en mindre Ændring — er foreslaaet i Skrivelse til Udvalget af 2. Februar 1906 fra „Bestyrelsen for Foreningen af danske Aalestadeejere“. Mindretallet stiller sit Ændringsforslag i Overensstemmelse hermed, men maa, saafremt det forkastes, holde paa, at Lovforslagets § 6 bliver enslydende med den gældende Lovs § 3.

Et *Mindretal* (Carstensen, la Cour og Nordby) mener med Hensyn til Ændringsforslaget Nr. 22 til § 9, at naar Lovforslaget giver Fiskerne Ret til imod Kystejernes Ønske at faa Landingsret for Baade paa Kysten og Opbevarings- og Tørreplads for Redskab og Garn paa Stranden, saa gøres her et Indgreb i